

tretie stretnutie

„Slovo, ktoré daruje život“

Sk 3, 1-10

TÉMA STRETNUTIA

Prijatie Slova života a viera v „Ježišovom mene“ otvoria pre spásu a spoločenstvo.

CIEĽ STRETNUTIA

Stretnutie chce priblížiť pochopenie toho, v čom spočíva spása, ktorá vychádza zo „Slova života“, a pozýva dospelých svedčiť o evanjeliovej logike, ktorá má silu obnoviť vzájomné vzťahy, prekonať oddelenie a samotu, stmeliť komunitu a zaručiť dôstojnosť každého človeka.

DYNAMIKA STRETNUTIA

- A. Privítanie a predstavenie stretnutia
- B. Úvodná modlitba a symbol
- C. Uvedenie témy (osobná reflexia a svedectvo)
- D. Čítanie textu
- E. Prehĺbenie
- F. Aktualizácia (debate v zhromaždení)
- G. Záverečná modlitba

A. Privítanie zo strany animátora (5')

Predstavenie večera

B. Úvodná modlitba a symbol (5')

Žalm (85,2-14)

Pane, svojej krajine si preukázal milosť,
Jakuba si zbavil poroby.

Svojmu ľudu si odpustil vinu
a zakryl si všetky jeho hriechy.

Všetok hnev si v sebe potlačil
a zmiernil svoje rozhorčenie.

Obnov nás, Bože, naša spása,
a odvráť od nás svoj hnev.

Vari sa chceš hnevať na nás naveky
a z pokolenia na pokolenie svoj hnev
prenášať?

Či sa k nám nevrátiš a neoživiš nás,
aby sa tvoj ľud mohol v tebe radowať?

Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo
a daj nám svoju spásu.

Pred ním bude kráčať spravodlivosť
a po stopách jeho krokov spása.

Budem počúvať, čo povie Pán, Boh;
on ohlási pokoj svojmu ľudu
a svojim svätým
a tým, čo sa k nemu obracajú
úprimne.

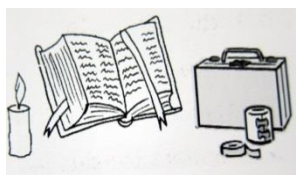
Naozaj: blízko je spása tým, čo sa hobia,
a jeho sláva bude prebývať v našej
krajine.

Milosrdenstvo a vernosť sa stretnú
navzájom,
spravodlivosť a pokoj sa pobožkajú.

Vernosť vyrastie zo zeme,
spravodlivosť zhliadne z neba.

Veď Pán dá požehnanie
a svoje plody vydá naša zem.

Animátor prezentuje symbol stretnutia.

Vedľa Lekcionára a zapálenej sviečky, na ktoré sme poukázali **pri predchádzajúcich stretnutiach**, sa položí lekárnička. Aby to bolo zreteľnejšie, navrhujeme vedľa lekárničky rozvinúť obvazy a dať tam nejaké balenie liekov. Tento symbol, ktorý sme vybrali v súvislosti s biblickým úryvkom a so svedectvom ponúknutým v dnešný večer, upozorňuje na dôležitosť starostlivosti, pohľadu, slova, gesta, ktoré sa môžu stať „sviatosťou“ stretnutia, ktoré daruje život.

C. Uvedenie témy (15')

Animátor pozve ku krátkej osobnej práci s týmito alebo podobnými slovami: (5')

Byť kresťanom zahŕňa prijatie a podelenie sa so Slovom; pýtajme sa:

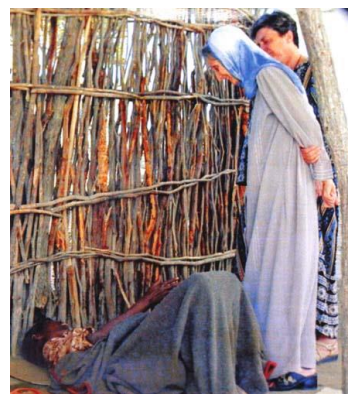
- Čo pre mňa znamená ohlasovať Slovo života? Kedy vnímam seba samého ako ohlasovateľa Slova v konkrétnom živote?

Animátor ponúkne svedectvo o Annalene Tonelli. Nasledujúci úryvok je nahlas prečítaný (tu je vhodné aj hudobné podfarbenie). (10')

Annalena Tonelli bola talianskou misionárkou. 25 júna 2003 v Ženeve jej bola organizáciou OSN udelená prestížna cena Nansen pre utečencov (Nansen Refugee Award).

Narodila sa v roku 1943 vo Forlì. Po klasickom lýceu a ukončení štúdia z práva, založila Výbor boja proti hladu vo svete. V roku 1969 odišla do Afriky. V Keni sa pripravila na vyučovanie angličtiny na stredných školách. Kontakt s Afrikou, a zvlášť so somálskou populáciou, ju však neskôr priviedol k tomu, aby študovala medicínu.

V roku 1984 činnosť autorít v Keni mohla viesť k likvidácii jedného z kmeňov v púšti. Jej verejné protesty zabránili genocíde. Uväznená a predvedená pred vojenský súd, cíti, že aj keď unikla dvom prepadom, nemusí uniknúť ďalšiemu. Počas občianskej vojny utiekla do Somálska, kde poskytovala jedlo a starala sa o chorých na tuberkulózu. Pretože sa jej vyhrážali násilím, presťahovala sa pre väčšiu bezpečnosť na severo-

západ. V meste Borama založila nemocnicu s kapacitou 200 lôžok. Tam bola 5. októbra 2003 zavraždená.

Nasledujúce svedectvo povedala 30. novembra 2001, pri príležitosti seminára „Katolícke dobrovoľníctvo v zdravotníctve“, ktorý usporiadala Rada pre pastoračiu v zdravotníctve vo Vatikáne.

„Nič okrem Boha, nič okrem Ježiša ma v skutočnosti nezaujíma (...) maličký áno, trpiaci, ja šaliem, strácam hlavu pre zdrapy zraneného ľudstva, čím viac sú zranení, čím viac sa s nimi zle zaobchádza, čím viac sú znevážení, bez hlasu, bezcenný v očiach sveta, tým viac ich milujem. A táto láska je nežnosť, porozumenie, tolerancia, nebojácnosť, trúfalosť. Toto nie je kvôli zásluhám. Je to nevyhnutnosť mojej prirodzenosti. Isteže v nich vidím Jeho, Božieho baránka, ktorý vo svojom tele trpí pre hriechy sveta, berie ich na svoje plecia, trpí s nesmiernou láskou (...) nikto nie je vylúčený z lásky Boha.

Pri nohách Boha nachádzame každú stratenú pravdu, všetko, čo bolo vnímané vo tme sa stane svetlom, všetko, čo bolo víchricou sa upokojí, všetko, čo sa zdalo byť cenné a nie je, sa ukáže v pravom šate a my sa zobudíme do krásy života, ktorý je čestný, pravdivý, dobrý, utvorený z reality nie zo zdaní, utkaný z dobra, otvorený pre druhých, v silnom všadeprítomnom napätí, aby sa ľudia stali jedným.

Somálcom som veľa dala. Od Somálcov som veľa dostala ...budem večne a nepretržite ďakovať Bohu za nich, dostala som dar od mojich nomádov v púšti, od moslimov, oni ma naučili veriť, zveriť sa bez výhrad, odovzdať sa Bohu, odovzdať sa bez štipky fatalizmu, je to odovzdanie upevnené a postavené na Bohu, odovzdanie, ktoré je dôverou a láskou.

Moji nomádi v púšti ma naučili všetko robiť, všetko začínať, všetko vykonať v mene Boha. Bismillahi Rahmani Rahim (...) V mene Boha Všemohúceho a Milosrdného (...) Zobúda sa v mene Boha, umýva sa, upratuje dom, pracuje, stravuje sa, ešte raz pracuje, študuje, hovorí, robí tisíc vecí každý deň, a nakoniec sa usína: všetko v mene Boha.

Zvyk nepretržite si pripomínať Božie meno, ktorý už poznačil a fascinoval môj život prostredníctvom rozprávania ruského pútnika pred mojím odchodom, premieňal môj život neustále.

Ďakujem mojím nomádom v púšti, ktorí ma naučili, život ma naučil, že moja viera bez lásky je zbytočná, že moje kresťanské náboženstvo nemá mnohé a mnohé prikázania, má jedno jediné, ktoré nestojí v službe stavania katedrál a mešít, obradov a púti..., že Eucharistia, ktorá pohoršuje ateistov a iné viery, obsahuje revolučné posolstvo: „Toto je moje telo urobené chlebom, aby si sa aj ty urobil chlebom na hostine ľudstva, pretože ak sa nestaneš chlebom, neješ chlieb, ktorý Ťa spasí, ale ješ svoje odsúdenie.“

Eucharistia nám hovorí, že naše náboženstvo je zbytočné bez sviatosti milosrdenstva, že je to milosrdenstvo, kde sa nebo stretne so zemou.

Ak nemilujem, Boh umiera na zemi,

aj keď Boh je Bohom,

ja som toho príčina, (hovori Siles)

ak nemilujem, Boh ostáva bez epifánie,

pretože my sme viditeľným znamením Jeho prítomnosti a robíme ho živým,

v tomto ľudskom pekle, kde sa zdá, že On nie je, a robíme ho živým, vždy keď sa zastavíme pri zranenom človeku.

Na koniec, ja som skutočne schopná len umývať nohy, všetkými spôsobmi, tým ktorí sú ľudské trosky, ktorých nikto nemiluje, ktorí v sebe tajomne nemajú nič príťažlivé v očiach nikoho. Luigi Pintor, takzvaný ateista, raz napísal, že počas celého života, nie je nič dôležitejšie, ako sa skloniť, aby sa druhý chytiac ťa okolo krku, postavil.

Tak je to aj pre mňa. Keď pokľaknem, aby ma mohli chytiť okolo krku a mohli sa postaviť, znovu vykročiť a ísť rovno tam, kde nikdy predtým nemohli ísť, nachádzam pokoj, najsilnejšie posilnenie, istotu, že všetko je milosť.“

D. Prečítanie textu (5')

Čítanie zo Skutkov Apoštolov

(Sk 3, 1-10)

¹Peter a Ján vystupovali o tretej hodine do chrámu na popoludňajšiu modlitbu.

²Práve prinášali istého muža, ktorý bol od narodenia chromý. Denne ho kládli k chrámovej bráne, ktorá sa volá Krásna, aby si pýtal almužnu od tých, čo vchádzali do chrámu.

³Keď videl vchádzať do chrámu Petra a Jána, prosil, aby mu dali almužnu. ⁴Peter sa naň s Jánom zahľadel a povedal: „Pozri sa na nás!“

⁵On sa na nich pozrel a čakal, že od nich niečo dostane. ⁶Ale Peter povedal: „Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám: V mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod!“

⁷Chytil ho za pravú ruku a zdvihol ho. Vtom mu spevnili nohy a členky, ⁸vyskočil, postavil sa a chodil. Vošiel s nimi do chrámu, chodil, vyskakoval a chválil Boha. ⁹Všetok ľud videl, ako chodí a chváli Boha, ¹⁰a poznali ho, že je to ten, čo sedával pri Krásnej bráne chrámu a žobral. A naplnil ich úžas a vzrušenie nad tým, čo sa s ním stalo.

E. Prehľad (30')

Dôležitosť narácie v 3, 1-10

Rozprávanie o uzdravení ochrnutého pri bráne „Krásna“ sa nachádza vo významnom postavení vzhľadom na širší kontext narácie.

Ak porovnáme úryvok o prvom kresťanskom spoločenstve (2, 42 – 47) a našu epizódu, nájdeme početné styčné body:

2,46 svorne zotrvali v chráme	3,1 Peter a Ján vystupovali do chrámu
2,43 prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení	3,7 Vtom mu spevnili nohy a členky
2, 44 – 45 vzdanie sa vlastníctva	3,6 Striebro a zlato nemám...

Príbeh o uzdravení, tiež, uvádza sériu udalostí, ktoré zahŕňajú apoštolov, ľud, synedriu a kresťanskú komunitu. Uzdravenie končí v zhromaždení ľudu (3,11), a toto umožní Petrovi evanjelizovať (3, 12-26). Jeho reč vyprovokuje reakciu autorít a uväznenie Petra a Jána (4,1-3) a v tom istom čase nárast veriacich (4,4 → porov. 2,41.47). Výsluch pred tribunálom uvedie tému „moci“ a „mena“, v ktorom apoštoli uzdravili ochrnutého (4,5-7) a to dá príležitosť Petrovi ohlasovať (4,8-12) po čom nasledujú rozpaky synedria (4,13-14) a uvažovanie o prepustení obidvoch apoštolom s výslovným zákazom hovoriť v Ježišovom mene (4,15-18). Odpoveď apoštolov (4,19-20) predchádza zmienku o prepustení (4,21) a záverečné poukázanie na vek ochrnutého (4,22) dáva najavo, že udalosť jeho uzdravenia určila celý tento vývoj.

Z tematického pohľadu najvýznamnejší prvok, ktorý vychádza z úryvku je odkázanie na „meno Ježiša“ (3,6): jedná sa o referenčný bod, ktorý určuje základnú os od druhej kapitoly až po piatu. Objaví sa v 2,21 (citovanie proroka Joela 3, 1-5) a v pozvaní ku krstu (2,38). Meno je rozpoznané ako určujúca moc pri uzdravení chromého (3,6.16; 4,7.10.12) a spomínané pri prenasledovaní apoštolov (4,17.18.30; 5,28.40.41). Chromý, ktorý je uzdravený, sa tak stáva príkladom spásy, ktorá vychádza z Pánovho „mena“ (porov. 4,9-12) a toho, že sa realizuje prorocké prisľúbenie z 2,21.

Tiež je možné konštatovať, že existuje paralela medzi uzdravením, ktoré urobil Ježiš (5,17-26), týmto uzdravením vykonaným Petrom a uzdravením v prípade

Pavla v Sk 14,8-10. Ukazuje sa tak spôsob odovzdávanie spásy, ktorý prechádza z Ježiša na apoštolov.

Rozvinutie narácie

S veľkou pravdepodobnosťou Lukáš vychádza z rozprávania, ktoré prijal z tradície a prepracoval ho tak, aby s neho urobil emblematické a významné rozprávanie pre širokú časť knihy.

Ohraničenie rozprávania je určené, okrem objavenia sa dvojice Petra a Jána, tiež zmienkou o „chráme“ (vv. 1 a 8). Po čom nasleduje spomenutie ľudu, ktorý svedčí o uzdravení ochrnutého.

Pri analýze textu použijeme schému piatich stupňov.

„Tri postavy“ (vv. 1-2)

Dva úvodné verše signalizujú čitateľovi podstatné prvky rozprávania. Uvádzajú postavy: Peter a Ján a napokon chromý; určujú časové ohraničenie: tretia hodi-
na, od narodenie, denne; označujú priestor: v chráme, pri chrámovej bráne. Ak sa položia tieto dáta vedľa seba, stane sa zrejмый kontrast medzi apoštolmi a chromým.

apoštoli		chromý	
<i>Peter a Ján</i>	osoby, označené me- nom	<i>muž, chromý od narodenia</i>	označený v svojom stave neprekona- teľného nedostatku
<i>vystupovali</i>	intenzívny pohyb, plná aktivita, technický výraz pre putovanie do chrá- mu	<i>prinášali ho, kládli ho</i>	stav pasivity a ná- sledné zníženie sko- ro na vec
<i>o tretej hodi- ne</i>	špeciálny čas určený na slobodný vzťah s Bo- hom	<i>denne</i>	priebehový čas, kto- rý určuje trvalú ži- votnú podmienku
<i>do chrámu</i>	miesto stretnutia s Bohom a zhromažďo- vania kresťanskej ko- munity → náboženská integrácia	<i>k chrámovej bráne, ktorá sa volá „Krásna“</i>	miesto prechádza- nia ľudu → nábo- ženské vylúčenie

Na strane apoštolov je pohyb, aktivita – vlastné subjektívne počínanie, náboženské a sociálne začlenenie; na strane chromého je neschopnosť pohybu, pasivita – keď s ním zaobchádzajú ako s vecou, vylúčenie – izolácia.

Postavy, až to tohto bodu, ostávajú vo vzájomnom nepoznaní – sú si cudzí, pretože majú rozličné ciele: jedni prichádzajú, aby sa modlili k Bohu, druhý sa zastavil kvôli tomu, aby pýtal almužnu od tých, čo vchádzajú do chrámu. Almužna doslova znamená pýtať milosrdenstvo, súcitiť – pýta vzťah a dostane peniaze, nárokuje si stretnutia a získa charitatívny skutok, skutok bez slov, ktorý privedie darcov k pocitu dobrého svedomia zo splnenej povinnosti.

„Stretnutie“ (vv. 3-4)

Cesty postáv sa skrížia a toto určí ďalšie dianie: nedostatok chromého sa stretne s ekonomickými možnosťami, ktoré predpokladá u dvoch učeníkov. Ale predchádzajúci súhrn zo života prvej kresťanskej komunity už ozrejmil, že veriaci predávali svoje vlastníctvo a to čo získali rozdeľovali podľa potrieb (2,45): v krátkosti, nemali viac ako bolo nevyhnutné.

Iniciatívu preberá ochrnutý: vidiac Petra a Jána, ako vchádzajú do chrámu vysloví prosbu, aby mu dali almužnu. Peter ho neodmietne a odpovie mu zahľadiac sa na neho. Pri pozornom čítaní slovies si môžeme všimnúť prelínanie dvoch akcií: videnia a pýtania.

Prvá akcia je v očividnom napredovaní: keď videl (chromý) → zahľadel sa naň (Peter a Ján) → Pozri sa! (chromý) → pozrel sa (chromý). Prechádza sa z fyzického hľadania k pozornosti, k pohľadu, ktorý je na niekoho obrátený v psychologickom zmysle. Slovesá naznačujú rastúci vzťah v stretnutí osôb.

Tiež „pýtanie“ postupne nadobudne rozmer nie čisto materiálny: odkazuje na výmenu, ktorá sa dotýka interpersonálnej roviny. Medzi v. 3 (prosil, aby mu dali almužnu) a v. 5 (čakal, že od nich niečo dostane) sa objaví väčšia flexibilita ohľadom pýtanej veci a tak väčšej dôvery v osoby (od nich).

„Slovo a gesto uzdravenia“ (vv. 6-7a)

Po nastolení komunikácie, prevezme iniciatívu Peter a obráti sa k ochrnutému. Jeho vstup začína s negatívnym prehlásením: „Striebro a zlato nemám...“ Hneď na začiatku objasní špecifickosť svojej odpovede vzhľadom na očakávania žobráka: ona nie je na úrovni materiálnej a ekonomickej. Naopak, vzťahuje sa na slobodnú disponovanosť: „... čo mám, to ti dám.“ Všetko, čo môže, dá do dispozície chromého, bez rezervy. Vtom odhalí prekvapivú a neočakávanú dimenziu daru: jeho obsah sa z apoštolov presunie na meno Ježiša Krista Nazaretského,

aby ono pritiahlo všetku pozornosť. Meno je v biblickej mentalite rovné samotnej osobe a všetkým možnostiam, ktoré ona má. Zvolávať meno Ježiša teda nie je akt mágie, ale vzťahuje sa na spásnu silu, ktorá vychádza z Veľkonočného tajomstva, vďaka ktorej Zmŕtvychvstalý sprítomní svoju slávnú vládu vo všetkých ľudských situáciách. Uzdraviť v „mene Ježiša“ znamená proklamovať konkrétnymi gestami „kerygmu“ ktorú potom objasní slovo/kázanie. Tak koná Peter: uskutoční gesto uzdravenia (3,1-10) a potom ohlasuje kerygmu o spáse v rečiach, ktoré nasledujú: 3,12-26 a 4,8 -12. Apoštol Peter vyslovuje to isté slovo oslobodenia, ktoré vyslovil Pán nad ochrnutým v evanjeliu (porov. Lk 5,23: vstaň a choď). Spása Vzkrieseného pokračuje prostredníctvom služby Cirkvi, v slove a v gestách tých, ktorí veria v jeho „meno“.

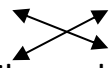
Gesto (chytil ho za pravú ruku a zodvihol ho) robí slovo viditeľným: ukazuje pôsobenie spásnej moci. Potom, je zaujímavé postrehnúť, že Lukáš preberá sloveso *zobudiť*, *zodvihnúť*, ktoré v rečiach Petra (3,15; 4,10; 5,30) označuje vzkriesenie Ježiša, na ktorom má zázrak zrejme účasť a je jeho znamením.

Hneď sa uzdravil a vošiel chváliac Boha (vv. 7-10)

Opis dôsledku je veľmi stručný. Počiatočná príslovka (vtom) bezprostredne podčiarkuje rýchlosť uzdravenia. Opis sa obmedzuje na fyziologický aspekt, nohy a členky, a ponechá na nasledujúce spresnenie dopadu na pohybovanie sa: predovšetkým symbolické. Lukáš použije sloveso v pasív (spevnili mu), ktoré ešte viac ozrejmi božský charakter uzdravenia: ono nie je priamo od Petra ale od zvolávania „mena“.

Vďaka spásnej moci „mena Ježiš“, Peter prekvapí žobrajúceho: to čo mu dá nie je len jednoduché a provizórne poskytnutie peňazí, ale neočakávané uzdravenie (je chromý od narodenia), ktoré mu konečne vyrieši jeho ťažkú situáciu závislosti a vylúčenia. Zvolanie Ježišovho mena reálne zmení jeho život a vyrieši mu problém.

Séria pohybových slovies (vyskočil, postavil sa, chodil, vošiel...) nezaznamenáva udalosť čisto vo fyzickom zmysle (predtým bol chromý, teraz chodí) ale zmenu, ktorá sa hlboko dotýka osobnej kvality žobráka, ako sa dá vidieť v tabuľke, ktorá porovnáva situáciu na začiatku a na konci:

situácia na začiatku: vv. 1-2		situácia na konci: v. 8	
a	nedostatok a závislosť: chromý od narodenia – prinášali ho – kládli ho	a¹	prekonanie a autonómia: vyskočil – chodil chodil – vyskakoval
b	samota: nevie sa kto ho prináša; pýtal od tých, čo vchádzali (ale on bol von)	b¹	spoločenstvo: vošiel s nimi
c	vylúčenie: pri bráne pre žobranie	c¹	integrácia vošiel s nimi do chrámu a chválil Boha

Rozdielnosť situácie žobráka je evidentná. Zázračné uzdravenie v Ježišovom mene mu umožnilo získať pohybovú samostatnosť, náboženskú integráciu a účasť na chvále Boha a začlenenie do náboženskej komunity v sprievode apoštolov. Ukončenie súhrnu v Sk 2,47 „A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení“, nachádza teda v chromom pri bráne „Krásna“ prvú konkrétnu situáciu.

Epilóg a otvorenie: v. 9-10 „Chvála ľudu“.

V závere, rozprávanie pokračuje s predstavením ďalšej postavy: všetkého ľudu. S priamym vstupom, Lukáš prináša rozpoznanie ľudu ktoré zhrnie celé rozprávanie, a dá dôraz na aspekt premeny (v.9: chodí a chváli Boha → v. 10 tento sedával...).

V druhej až šiestej kapitole je prítomnosť ľudu veľmi významná a predstavuje celý Izrael, ktorý je pozvaný konfrontovať sa s apoštolským posolstvom. V tejto optike sa stane sám uzdravený žobrák znamením, konkrétnou skúškou spásnej platnosti tohto ohlasovania: spása ktorú prináša Boh v histórii nie je nikdy výlučne kvôli súkromným záujmom, uzavretá sama v sebe. Ona sa stáva posolstvom, ktoré vyžaduje odpoveď. Teraz aspekt dialógu a otvorenosti je zaručený záverečnou poznámkou: (ľud) bol plný úžasu a vzrušenia. Ľud teda ostáva užas-

nutý, rozpozná chromého, ktorý je zdravý, ale nevie si to vysvetliť: potrebuje hlbšie objasnenie v rečiach Petra (3,12 -26 a 4,8-12).

Možné diakonie

Žobrák, ktorý pýta almužnu nebol ničím zvláštny vo vtedajšom Jeruzaleme. Mojžišov zákon a z neho vychádzajúca rabínska tradícia, vyvinuli celú sériu ochrany tých najúbohejších a znevýhodnených ako napríklad sabatický rok (porov. Dt 15,1) ochrana triády „sirota – vdova – cudzinec“ (Dt 10,18; 14,29) a rôzne ponuky jedla a uľahčenia (napr. o požičaní plášťa: Ex 22,25). Vytvoril sa tak systém sociálnej ochrany silne prepojený na náboženskú sféru, až tak, že darovanie almužny, bol náboženský akt, povinný a zásluhový.

Problémom je, že tento vzťah „bohatý → almužna → chudobný“ podporoval, a podporuje sociálne rozdelenie, udržiaval a udržiava odstup. Náš žobrák je toho dôkazom: chromý od narodenia, bol prinášaný pravidelne aby pýtal almužnu pri bráne chrámu. Bol neustále von, vzhľadom na ostatných, ktorí chodievali dnu. Jeho situácia bola bez východiska.

Zakročenie Petra a Jána ukazuje, že existuje iná modalita prístupu, ktorá odstráni rozdelenie, prekoná samotu, začlení do komunity a zaručí dôstojnosť slobodne oslavovať Boha. Kľúč k zmene je daný vierou „v meno Ježiša Krista.“ Viera, ktorá je v niektorých prípadoch chápaná ako odcudzenie sa svetu so všetkými jeho problémami – v Skutkoch apoštolov je naopak chápaná ako hlbšia možnosť oslobodenia. Je reálnou alternatívou k zlatu a striebriu, pretože nachádza svoju silu v bratskom spoločenstve, ktoré založil Ježiš, a v ktorom sa veriaci učia stále viac zdieľať. „Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.“ (Mt 10,8).

Body na reflexiu a aktualizáciu

- Peter a Ján vystupovali do chrámu, aby sa modlili a splnili náboženskú prax, ktorá sa však nezastavila na čisto spirituálnej a intimistickej rovine, ale dokázala zmeniť život chromého a začleniť ho do komunity. Ako byť pozorný, aby praktizovanie viery neskončilo v izolácii od sveta a v úteku od potrieb ľudí?
- V rozprávaní sú v konfrontácii dve logiky: tá, ktorá vychádza z „mena Ježiš“ a tá, ktorá sa zakladá na „zlate a striebre“. Nakoľko sme ako kresťania schopní vidieť, že evanjelium má moc obnoviť medziľudské vzťahy? Čiže odstrániť rozdelenie, prekonať samotu, začleniť do komunity a zaručiť dôstojnosť človeka, ktorý slobodne chváli Boha. Povedané inak, v čom v našich očiach spočíva spása, ktorá vychádza z mena Ježiš?

- Chromý, ktorý stretol spásu v mene Ježiša vďaka apoštolom, môže konečne vstúpiť do chrámu a modliť sa. Kedy naše slávenie prechádza od opakovania rituálov k vďačnosti za krásu života, stále obnovenej Evanjeliom?

F. Aktualizácia (30')

Pri tomto stretnutí, prežijeme čas na aktualizáciu vo forme voľnej diskusie, ktorá sa stane príležitosťou pre vzájomnú konfrontáciu. Odrazíme sa pritom z provokácií svedectva Annaleny Tonnelli a z úryvku Sk 3, 1-10.

Môžeme sa zdieľať:

- Čo cítime? Pocity, emócie stavy duše...
- Na čo myslíme? Úvahy, myšlienky....
- Čo zamýšľame urobiť? Voľby, orientácie, konanie

G. Záverečná modlitba

„Ak nemilujem, Boh umiera na zemi,
aj keď Boh je Bohom,
ja som toho príčina,
ak nemilujem, Boh ostáva bez epifánie,
pretože my sme viditeľným znamením Jeho prítomnosti a robíme ho živým,
(...) robíme ho živým, vždy keď sa zastavíme pri zranenom človeku.“

(Annalena Tonnelli)

Otče,
chceš byť viac presvedčivý,
ale ľudia Ťa odmietajú,
pretože sme o Tebe málo svedčili,
ľudia Ťa odmietajú,
pretože sme o Tebe nesvedčili vôbec.

Pane, Ty môžeš byť presvedčivý,
ak budeme žiť našu chudobu ľudí,
našu autentickosť Tvojich detí,
našu veľkosť vykúpených,
Potrebujeme ľudí presvedčivých,
mnohí Ťa ohlasujú,
len niektorí svedčia o Tebe.

Otče, budeme presvedčiví
nie tým, že budeme ohlasovať Krista,
ale ho budeme žiť,
nie kázaním jeho evanjelia,
ale jeho praktizovaním,
nie predstavovaním lásky Krista,
ale jej realizáciou.

Otče, ďakujeme Ti za dar Cirkvi:
za početné zástupy, ktoré veria v Teba,
dôverujú Ti a kráčajú v Tvojej nekonečnej láske.

(P. Maior)

Záverečná modlitba: Pane, sme si vedomí našej slabosti, cítime sa blízko pri tých, ktorí trpia fyzicky a morálne. Daruj nám útechu Tvojho Ducha, ktorý nás posilňuje bojovať proti zlu. Urob nás pozornými v zdieľaní našej skúsenosti s tými, ktorí trpia, aby sme boli skutočne v Tvojej službe, na Tvoju slávu a pre dobro bratov.